

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT,
SATÍRICH Y LITERARI.

Tocad al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ:
Aribau 39.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

PREU DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona 10 rais trimestre.
Estranger 20 rals.

AVÍS

Terminada la publicació del folletí *Quatre homes y un cabo*, regalarem als nostres favoreixedors unas cubertas de bon paper de color esmeradament impresas pera poder conservar millor dit folletí los que 'l colleccionan.

¡VISCA LA LLIBERTAT!

DIVENDRES passat á la tarde vaig trobar al senyor Tomás, lo forner de davant de la casa que avans jo estava, ab las galas rojas, los ulls llampeguejantli, y sonrient de satisfacció.

Al véurel armat de totas armas, aixó es, escopeta, sarró y gos, ja no vaig preguntarli qué tenia. A més la satisfacció que per tots cantons li bessava, ho deya be prou també á tothom qui coneix la seva única alegria. Lo senyor Tomás es un cassador de primera. Allá hont posa l' ull, clava 'l tret y per aixó 'ls farà més be un blanco que un llonguet.

Quan va al tiro de coloms, no se 'n escapa may cap, de manera que li succeheix com á aquells jugadors de billar que no erran may la trentauna, que al agafar lo taco ja tothom s' esparvera y de mica en mica 'l deixan sol. Aixís es que coneixentho ell mateix, no tira may que no sigui á pacte.

Ara está esperant que s' inauguri un tiro nou á la montanya de Monjuich, que está en suspens per certa qüestió que hi ha entre l' amo y 'l senyor Larribal de *El Diluvio*.

En demés, com los deya, al veure al senyor Tomás d' aquella manera, ja vaig dirho: S' ha alsat la veda; los cassadors, donchs, están d' enhorabona. ¡Visca la llibertat!

Y ab aqueix crit va despedirsem lo tamós tirador, que fou contestat ab un alarit de la *Faluga*, que boy voltantnos ab impaciencia anava remenant la qua.

Avuy, al agafar la ploma pera fer l' article, no he pogut sustraurem als comentaris que se m' han ocoregut.

Los cassadors son lliures d' entregarse á la seva diversió favorita, y en cambi, als altres se 'ls prohibeix de executar lo que tenian projectat.

Després dels gastos fets en los preparatius de la festa major á Gracia y al Hospitalet, han hagut de suspendre certas diversions per orde gubernativa, pera evitar la aglomeració de gent y aixís prevenir lo que se 'n diu lo contagi.

Aixó estaria molt be si tos extensiu á tot lo que reuneix las mateixas circumsancies, pero com no ho es, enclou per lo tan una injusticia.

S' ha volgut privar de ballar, y en cambi s' ha permès celebrar una professó y una festa en la Plasa Nova, que van atraure tanta concurrencia, que en los llochs del curs y en la plassa dita, hi havia tal gentada que era impossible donar un pas sense fregarse ab tota classe de personas.

Nosaltres, per prudencia y per precaució, no vam voler formar part entre 'ls curiosos. A més, dèyam, ¿per qué 's donan aquets espectacles ab tanta pompa? Pues, *nada menos* que pera demanar á Sant Roch que 'ns lliure de la pesta. ¡Ah! Es á dir, que si hi aném nos veurém precisats á no pensar en res més que en lo *cólera*? Donchs vagin al *botavant*, que nosaltres no volém entristirnos ni volém recordarnos de la epidemia. Lo primer en *casos* semblants, com lo que desgraciadament nos amenassa, es no pensar en tals cosas, distreurens, divertirse, puig de lo contrari l' ánimo s' esporugueix, lo cap se contorba, la serenitat fuig, y la por s' apodera del individuo, trobantse allavors més disposat que may á ser víctima de lo que corra.

¿No 's permet fer professons? ¿No 's permet cantar rosaris al mitj d' una plassa? No 's permet que las iglesias s' omplin de gent, pera pregar per tal ó qual cosa? Donchs permetis també tot lo altre, que es motiu de distracció. Al costat d' una pena posarhi una alegria, y cadescú que trihi lo que més li agradi. ¡Visca la llibertat!

D' altra manera, jo 'ls prometo ferme cassador y anarmen darrera las perdius. Al menos aquets avuy tenen carta blanca pera divertirse tan com vulguin, que 'ls que som de la broma tenim de reprimirnos, y vulgas no vulgas, estar tristos: com ja ho poden veure ab la segona part d' aquest article. Pero jo 'ls asseguro no tornarhi may més.

J. Ll. y R.

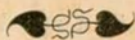

A SANT ROCH

ADVOCAT CONTRA LA PESTE.

¡Oh gloriosissim Sant Roch
advocat de profecia,
que al costat per companyia
porteu sempre un gós buldoch!
¡Vos que desde 'l cel estant
sols fent creus y dihent *pax vobis*
podeu matar més microbis
que ab los caldos en *Ferran*!
Vos que per tal animal
sempre heu tingut tanta manya,
doneu un cop d' ull á Espanya;
(pro ab cuidado á fervos mal.)
Doneuli si no dormiu;
(ja veig que es darvos molestia,
pero *amigu* aquesta bestia
se 'ns menja de viu en viu.
Ja ho veyeu si es ben sensible,
ser víctimas del coratje
d' aquest animal salvatge,
per naltres incompatible.
Vos que teniu poder tal,
¡mateulos! d' una vegada,
per deixá á Espanya lliurada
d' aquesta plaga infernal.
Si així cumpliu nostre anhel
lliurantnos de tal martiri,
us regalarem un ciri
que arrivi fins dalt del cel.
Y será tal l' alegria
que omplenará 'ls nostres cors.
que us coronarem de llors,
y altres cosas de valia.
Y us prometo, com hi ha mon,
que per tal agraument,
us farém un monument
al costat de 'l de 'n Colon.

CASSIMIR D' ESPARRAGUERA.

LA PRIMERA VOLADA.

V.

(Conclusió.)

Al trobarse sol allí dins, tot fosch y sentintse com los escarabats se li passejavan per sobre, tremolava de por é intentava fugir.

Pero com que aixís que 's bellugava, lo carbó, cruixint, podia descobrirlo y en Peret no sabia lo que passava fora de la carbonera, no gosava moures.

Unas duas horas de angunia va passar de aquesta manera.

Per fi sent trepitj, y creyentse que era la seva estimada, anà per alsarse quan lo carbó cruixint, va fer soroll.

— ¡Ay, Enrich! ¡are es á la carbonera! crida la mestressa.

En Peret quedà esglayat.

Era que la senyora havia sentit soroll d' una rata al seu quarto, s' havian aixecat perseguintla, y al sentir lo soroll del carbó cregué que se havia ficat á la carbonera.

¡No era mala rata la que hi havia!

— ¡Enrich, Enrich! ¡ja la tenim á la trampa! s' ha ficat á la carbonera; cuyta, vina, que la matarem.

En Peret s' encomanava á Deu.

La Marieta sorti del seu quarto mitj despullada y suant unas gotas com sigrons.

Lo senyor respongué:

— Déixala estar la rata. O si no, tapa bé las escltxas y ja ho arreglaré demà.

— Ay sí, que á mi 'm fan molta por las ratas: afegeix desseguit la Marieta.

Tal dit tal fet.

Agafan paper d' estrassa y un gabinet y tapan las escltxas.

Van entornarsen al llit, y al entrar en lo seu quarto la minyona, la mestressa li diu:

— Li tancaré la porta porque vosté á la nit no agafi por de la rata.

Y sens donarli temps á respondre tanca per la part de fora deixantla presonera en son quarto.

La Marieta 's desesperà pensant que no podia anar á donar auxili al seu estimat y espantantse de pensar alló en qué pararia.

Los senyors se ficaren al llit, y al cap de un quart tot tornava á quedar en silenci.

En Peret s' animà vejent que s' havia evitat la tormenta, y dintre la carbonera esperava lo moment felís d' esserne lliurat per sa estimada de la que al mateix temps esperava rebren altres probas de carinyo.

Pero ell ignorava que la pobre també estés presonera, y anaren passant las horas y toca la una y las duas y las tres y en Peret continuava sens novetat dintre d' aquell estret calabosso, adolorit de cos y passejantse per son individu tota mena de animals.

Al cap de molt temps veu per alguna escltxeta que la claror del dia s' anava obrint pas per entre las sombras de la nit, y alashoras ja cregué 'l pobre minyó que havia sigut víctima de un engany per part de la seva xicota, y rabiava de ira y de coratje.

Encara de aquella manera passá unas tres horas, y 'l sol tocava á la cuyna que 'l desgraciad amant, rabiós y agitat, ja ni mirava prim en fer soroll y 's remenava per entre 'l carbó.

Per fi se sentan passos.

Es la senyora que ja no ha pogut esperar-se més. Va al quarto de la Marieta l' obra y diu cridant.

— Apa, Marieta, llévis y vinga; que tenim de matar la rata de la carbonera.

La Marieta, que havia passat casi tota la nit plo-riquejant y sense despullarse, surti luego.

La senyora crida al gat, va á la cuyna, y com sent lo soroll del carbó que feya en Peret bellugantse, diu:

— ¡Enrich, vina! La rata deu ser molt grossa porque fa bastant soroll per dintre.

Lo senyor hi va.

Lo gat miolava y esgarapava la porta.

La Marieta estava mes groga que la cera y feya uns ulls com un tomátech escalivat.

La senyora continuá:

— Tu, Enrich, agafa la pala; vosté, Marieta, la escombra; jo obriré, y si 'l gat se la deixa escapar, á veure si entre tots la matém de un bon cop.

Moment de atenció general.

Tothom está disposat per atacar: fins lo gat.

La senyora s' acosta á la carbonera, gira 'ls baldons y obra una mica.

En Peret, que de moment havia adoptat un plan

de batalla, aixís que veu badar una escltxa, clava forta puntada de peu á la porta, que s' obra ab turria, y surt corrents y esvarat ab los cabells drets, la cara bruta y ple de trenyinas y brutícia.

La senyora llença un crit y 's desmaya; lo gat pega un brinco y fuig corrents; la Marieta fa un xisclet y deixa anar la escombra; D. Enrich reula, li cau la pala y 's queda sens saber lo que li passa y sens esperit per cridar.

En Peret mentrestant corra á la porta, obra lo pany de cop, surt á la escala y salta 'ls esglaons de quatre en quatre.

Topa ab la modista del segon pis, que per poch la tira á terra; ensopega ab l' escombrariayre, li va á fer caure 'l cabás, y aquest, cremat, li aboca al damunt, acabantlo d' embrutar.

Arriba al carrer, y com un llamp se dirigeix á casa seva, sens que puga evitar que algun bordegás li cridi ¡Vóltal!

En sent á casa seva obra 'ls balcons de bat á bat, s' asseu á una cadira, y alashoras, respirant los aires purs del mar y tornat de mort á vida després d' haver passat deu horas tancat á la carbonera, va jurar que may més faria 'l calavera ni parlaria d' amor á cap noya, recordant que la primera vegada li havia sortit massa cara per aventurarse á més emocions de tal naturalesa.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

NOTA DEL AUTOR. — Aquest article fou publicat en los números 38-39 y 40 del periódich *La Tramontana*, 'l qual director m' ho recompensá cedint la propietat á cert home que després d' haverlo explotat prou se 'n aná á trovar á cert escriptor que fà la festa per Sant Antoni Abat 'l qual continuá las demés voladas en forma de romanso bastant brut de llenguatge.

Consti donchs que sols soch autor de la primera ab la qual está acabat.

Torném á tenir á en Vico, que donará unas quantas funcions á Novetats, porque al Espanyol encara hi ha aquells que fan comedias de mágica, com si diguessem los *curanderos* del art.

Las personas que 'ns agrada veure bo, tindréms uns quants diumenges mes de goig ab la companyia que dirigeix lo avuy primer actor de la escena castellana.

Lo senyor Tutau va donarnos una obra catalana: *Lo marquès de Santa Llucia*, com pera prepararnos pera la campanya que te de fer al Principal, que desitjem ja per endavant que li vagi be.

Al Bon Retiro continuá lo senyor Blanchart, alcansant los aplausos del públich, que ab aqueix motiu ne reb una de freda y altra de calenta. ¡Deu los hi dongui salut y bona veu, als artistas d' aqueix teatro!

El rey reina segueix regnant en lo Tivoli y 'l senyor Cereceda recullint bonas entradas.

L'altre dia varen fer lo benefici d'en Moron, que fou una gatada. Lo públich va riure, que era l' objecte del beneficiat, que devia quedar satisfet de la bona acullida que li feren los barcelonins.

Lo Circo Ecuestre, segueix com sempre. Lo públich aplaudia la ignocencia del noy tambor y feya broma ab lo senyor que l' acompanya, pero acabava per aburrirse ó per pëndresho á guassa. Hi ha celebrats que no haurian de sortir del seno de la familia.

Tinch lo gust d' anunciárloshi que demà dissapte lo simpátich *Bebé* farà 'l seu benefici. Prometo jo y tots los meus companys de LA HONORATA, no faltarihi.

BERNAT PESCAIRE.

CONVERSAS SOSPITOSAS.

Ara que l' han declarat
podém parlar ab llibertat.

— ¿Y donchs, cóm va?

— ¡Aixís, aixís!

— ¿Vol dir no gayre be?

— Hem tingut de corre molt.

— ¿Y quants n' han mort?

— Deu de grossos y quatre de petits.

(Un que passa fà una suspensió y per escoltarli veure que mira un aparador de betas y fils.)

— Ja es bastant. ¡Catorze pessas! Per comensar ja va be.

(Lo qui escolta queda ab la boca oberta mirant al que parlan de finestra á finestra.)

— Si, ja 'n tindréms per un parell de dias y pera regalar á algú. ¡Esperis, tinga!

L' un dona al altre un cunill mort d' una perdigotada y 'l que escolta se 'n va tocant l' ase.

— ¡Vegi qui ho havia de dir!

— Y tan bons que semblavan.

— Ja 'ls va veure, vosté, ¿vritat?

— Si senyora.

— Donchs si ara 'ls veyá no l's coneixeria. S' han tornat tots negres.

— ¿Tan depressa?

— Si senyora.

— ¿Y cóm ha sigut?

— Debia pegárloshi la bravada d' aquell lloch, y veliaquí.

— ¿Y donchs ara?

— Quan lo vegi li diré: miri com s' ha tornat lo seu regalo. ¡Uns cuberts que semblavan de plata!

— Corre, ves al fusté y digas que porti la caixa.

— Desseguida.

— Y no t' entretenguis que l' cotxe vindrá á las quatre y no tendria temps de ficarhi la roba, y jo vull endurmen un parell de mudadas per si estém gayre temps á Pallejá.

— ¡Estém ben arreglats!

— ¿Que té?

— Que vaig á tancar desseguida. Afigúris ¡quatre en un dia!

— ¡Quatre casos!

— No senyor, quatre lletres protestadas.

— ¡Ah!

ALLÓ DEL RELLOTJE D' OR.

Alguns individuos de las Societats corals euterpenses sembla que están preocupats per la *sort* que pot haver tingut un rellotje d' or que, com á llegat, deixá l' immortal músich-poeta á las agrupacions artísticas d' obrers que ab tan aplauso fundá.

Quan lo festival á benefici dels inundats de Murcia, estant un dia la Comissió organitzadora del mateix reunida fent los preparatius, va rebre un anónim en lo qual se deya que desde la mort del Mestre, no s' havia vist mes dit rellotje, que precisament en Clavé, que 'l tenia en son poder com á natural dipositari, l' usava sols los dias dels festivals pera comensarlos á l' hora senyalada regintse per lo esmentat rellotje, tenintlo á la vista de sos deixebles. Dit anónim feya observar aixó á la Comissió, estranyant que no s' hagués seguit després aquella tradició tan sagrada per las Societats euterpenses.

La qüestió es que en lo festival á benefici dels inundats de Murcia, va sortir lo rellotje, pero no

haventse d'allavors ensà sentit parlarne més, los que saben que dit rellotje es propietat dels coros euterpens, desitjarian se 'ls manifestés, d' un modo ú altre, si la joya predita està en poder del President de la Societat coral Euterpe de Barcelona, la qual per esser la més antiga y sos coristas los veraders fills artistichs de 'n Clavé y per lo mateix los llegítims hereus de totas sas glorias y premis alcan-sats, en la vida pública de la agrupació, es avuy la indiscutible depositaria del rellotje d' or que 'ns ocupa.

LA HONORATA, que li agrada molt la claretat en totas las cosas, se fá eco d' aquest llegitim desitj de las Societats corals euterpens, que no duptan veure complert satisfactoriament.

Nosaltres aixis ho creyém també, donada la honradesa de la pléyade dels obrers que forman sa ilustració ab l' entussiasme per la música popular que deixá escrita en Clavé, qual immortal obra conservan y propagan pera gloria del mestre y honra dels deixebles.

Segons ha dit *La Renaixensa*, lo certámen de Sant Feliu de Guixols s' ha suspés á causa de las circunstancias per que atravessa 'l país. Gracias, senyor Guimerà.

Calmin, donchs, la seva angunia los poetas que hi han tirat. Com més tardin á fallarlos mes esperansats viuran.

En lo número passat no 'ns quedá espay pera parlar de la subasta d' aquellas andróminas de *El Diluvio*.

Si no hagués sigut pel mateix diari hauriam ignorat l' entussiasme que va causar á Barcelona la professó que diu que van armar al sortir de la subasta, porque no n' hem sentit parlar á ningú.

Lo resultat va ser que feren la comedia de las pujas lo senyor Riba y Lledó, lo senyor Gualdo y 'l senyor Durán, músich-poeta rampló. Diu que la escaparate quedá pera 'l fundador de *La Trompeta* que n' oferí 4000 pesetas, y com segons se diu, aquesta es la cantitat que te de pagar *El Diluvio* per contribucions que deu, velsiaquí que 'l senyor Durán va fer l' home ab los quartos dels altres.

Lo senyor Riba y Lledó, lo senyor Gualdo y 'l senyor Durán, passejaren la efígie del senyor Rius y Taulet per Barcelona, y per taulas *El Diluvio* al mateix temps va passejarse als senyors Durán, Gualdo y Riba y Lledó.

Naturalment que tot va ser una broma; pero certas bromas son sarcásticas (quin terme més caragolat) si las fa gent que res contestan quan algú los punxa parlantlosi de *La Salvadora*.

Los que 'ns escriuhen dihent que 'ns volen matar, que vinguin á dirnosho á la cara, puig fá temps que no hem rigut de gust y potser aixis nos moririam de riure, ab lo qual lograrian los seus desitjos.

Ja s' han fet públichs dos certámens més: lo de Valencia y lo de Gerona.

En aquest país may s' acaba la broma: ni á pesar del cólera.

Si 'l senyor Vico vol fer altra vegada D. Juan Tenorio, á Barcelona tenim un Comendaor de debó... ¡ Ah! ¡ No me digau lo seu nom!

La senyor Company y Fâges está cremat porque molta gent n' lo saluda.

Es clar, com que s' ha tret la barba no 'l coneixen. ¡ Potsé vol posarse á conspirar!

— ¿Saben que 'l senyor Tort y Martorell es calvo, lo mateix que 'ls homes grans?

— ¿Qué 'm diu, burrrango?

— Lo que sent.

— Donchs digui que no te pel, de tonto!

— Ni de sabi.

Lo dia de Sant Roch, al carrer d' en Roca tots los vehins varen fer *sortija*.

¡ Lo que pot lo mal exemple!

Després de tans anys de ferse *La pala de cabra* tal com lo seu autor va deixarla, segons veyém anunciat, ara 'l senyor D. J. O. Molgosa la arregla.

Quan vinga Corpus ja farém porque 'l nombrin arreglador de las professons.

Recomaném á tots los que 'ns afavoreixen ab noticias y detalls, que ho fassin baix la seva firma, puig la Redacció de LA HONORATA no vol contraure compromisos per cosas que no surtin d' ella.

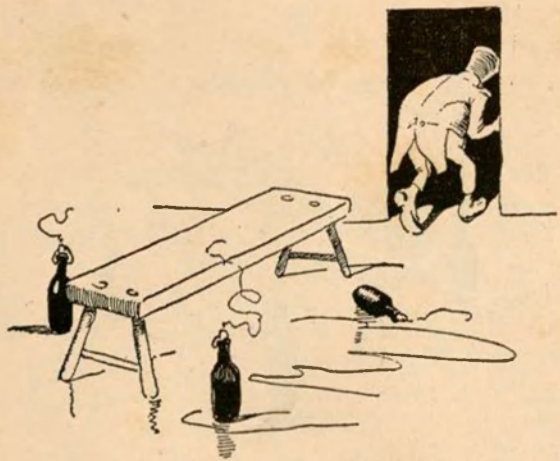
Lo cólera s' ha declarat y mols barcelonins fugen per no tenirhi relacions.

Nosaltres desde ara li doném carbassa.

Que es com si li donguessem lo cap den Llorens y Rius.

Actor ab talent sens mida que al foch de la inspiració del apuntador s' olvida, lo públich diu desseguida xiulantlo: No es aixó, no!

Aixis en la societat los bons actes may s' abonan del que obra ab sinceritat; puig l' home per semblá honrat te de ballar com li sonan.

Y apareixentli en la imaginació lo tou llit que te á casa seva, surt sens dir res.

En tant li ha tocat estar de centinella al individu Gomez, que no pot apartar de sa imaginació lo desgraciat fi de son amich Lopez.

Arribada la nit li toca estar de centinella al ras al individuo Lopez.

En tant que sos contrincants tancats en lo cos de guardia fan petar la bacaina á l' escalfor del foch.

Deya un promés á la futura sogra :

— Dech dirli un defecte meu : que molts cops m' enfutismo sense rahó.

— ¡ Ah ! — li respongué ella. — Lo que es de rahó , no passi cuidado , que á casa no n' hi faltará may.

Un minyó que prometia , pero no donava , tragué un dia aquesta qüestió gramatical , tot dinant ab los papays.

— ¿ Veu , papay ? Que 's digui *un* bastó , está bé ; pero *un* parayguas , no está ben dit.

— ¿ Perqué , fill meu ?

— Perqué hauria de ser femení y se 'n tindria de dir *una* parayguas.

— ¿ Y per quin motiu ?

— Perqué un parayguas es un bastó ab fandi-llas ; luego es la famella del bastó.

AMOR ETERN.

QUADRET EN PROSA

Original del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Il·lustrat per

Apeles Mestres y Joseph Carrasco

Preu 2 rals.

De venda , en las llibrerías de Lopez , Puig , Verdaguer , Roig , Parera y principals llibrerías y Kioscos de la Rambla.

XARADA.

La *prima* es un animal ,
prima y *dos* n' es una bestia
que 'n menjan molts per Nadal ;
ma *segona* es molt de moda
avuy que estém tots en roda
per por de agafar lo mal.

LLABRER.

LOGOGRIFOS NUMÉRICHS.

I	2	3	4	5	6	Nom de dona.
I	2	3	6	3		Població catalana.
	I	6	5	6		Un animal.
		I	2	3		Prenda de municipal.
			2	3		Un animal.
				4		vocal.
						Ll. F. y A.

I	2	3	4	5	6	7	Nom d' home.
	4	4	3	I	5	2	Un mal.
		I	7	4	4	2	Una bestia.
			I	7	6	2	Nom de dona.
				I	5	7	Id. d' home.
					4	2	Nota musical.
						3	Vocal.

Ll. F. y A.

PERE FREIXA.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula tal que trayentli cada vegada una lletra del devant , dongui 'l següent resultat : 1.ª utensili domestic en plural ; 2.ª en los teatros ne fan ; 3.ª fruita d' ara ; 4.ª per batre ; 5.ª lo qu' es llis ; 6.ª en las cartas ; 7.ª una consonant.

RAMON SERRAT.

Las soluciones en el número próxim.

A lo insertat en lo número anterior.

XARADA. Pesigollas. — LOGOGRIFO NUMÉRICH. Ho-
norata. — ANAGRAMAS. 1.ª Roma. Mora. 2.ª Capa
Paca. 3.ª Sala. Alsa. Alas.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Senyors Bebés. Nos agrada molt la broma. Vagin se-
guinta. — Joseph Llorens y Riu. Lo Director no es
senyor á qui vosté dirigeix la carta , que ja coneixiam pe-
havérmola llegida en *La Renaixensa*. — Noy de la mare.
Quan vol ja veyém que 'n sap. Pero es massa llarga la
poesia que 'ns envia. — Vendejar. Envihi cosas mes ne-
vas. — S. Alsina y Clos. No volém cosas tan serias. Vosté
ho fá massa fort. — Joan Sevillá. Li publicarem. — August
Boix. Gracias. — J. Renom. Enterats. — Un carquinyol.
Gracias. — Serafi Catalá. La varem rebre : lo tindrem pre-
sent. — Barbian de la Persia. Gracias. — Arcenabal. Ja es-
tará content. — Cassimir d' Esparraguera. Queda com-
plascut. — Vilaret de E. de Ll. Gracias. — J. Piera de Gra-
cia. Es molt fluixa. — S. Cordó. Gracias. — Arrel de Rouri.
Envihi cosas humorísticas pero curtetas. — A. Cabassos.
No n' hem de fer res , si ha desocupat la seva senyora. A
no ser que 'ns envihi confits en lloch de ratlles curtes. —
llargas. — Roch del Rech. Si fos rich fora rich , y no digui
cap renech. — Pau Pi. No hi toca pilota. — R. Serrat.
Corriente. — J. Vila. Se sembla massa á la publicada. —
Pepet del Carril. Ne tenim per vendre. — Un malalt. Ni
'ns escrigui que podria encomanarnos los microbis. —
Abelardo Coma. Alló de las bestias li deyam per aquells
gats que li varen ficar á las butxacas. Ja veu com ho saber
tot. — Pepito Aragonés. Home , home , ni en Rubau Do-
nadeu. — J. Ayné. Passi per la Redacció que 'ns pagani
aquell comptet de versos. — Joseph Pla y Pla. Es passado
ra , pero ferla tan extensa es molt atrevit. Vosté las porta
molt llargas. — A. M. Es un assumpto molt gastat. — Se-
nyors Joseph Abril , Pera Freixa , Damiá Alsina , Joan Oli-
ver , Un agent de Sarria. Gracias. — Un cafeter : ¡ Voy
Lo que necessitem son cervesas — Gumersindo. ¡ Sab tan
y va á peu ? — J. G y Ll. Ni 'ls seus versos ni 'l rom que
'ns va enviar valen res. — Un camálích. Ja 's veu que
porta grossos.

Barcelona : Tipo-lit. de C. VERDAGUER , Lluí y Cerdeña Ensanxe.

A las dos horas ¡ oh dolor ! quan lo cabo Rodriguez surt per re-
llevar lo centinella , trovan al infelís Lopez mort de fret.

Dos de sos companys conduheixen lo mort al cos de guardia

deixantlo en dipòsit en lo quarto superior.

Atortunadament ab la calor del foch que crema sota l' individu
Lopez — que com es de suposar no era mort , — torna á son pri-
mitiu estat de reacció.